

Al Tall, Helena

A les quatre de la matinada
comena la festa a fer-me forat.

Ja veig clar que s la nit del divendres
i el temps es fa cendra noms comenar.

A les cinc sôn encara les quatre
tal com el teatre va rodant al pub.

I una copa i un fum aromtic
se'm pugen a l'tic del meu campanar.

A les sis ha passat un quart d'hora
i cap ull em plora de nocturnitat.
Per l'ull dret se'm va obrint i tancant
quan em trobe davant la cambrera morena.

s morena,
li diuen Helena
i porta una trena
pel mig de l'esquena.
I els amics tamb miren Helena
i s molta faena
la que ens fa passar.

A les set un esguit de la copa
perqu el gel rebota en pegar un glop
em fa en l'ull una estranya carassa
i Helena, la nena, em mira i se'n riu.

Tot a ha passat en una hora.
Les huit, toquen fora els rajos del Sol
com campanes que inviten Helena
a deixar la faena i buscar els llenols.

Al carrer agarrats uns amb altres
amb una gran pena per eixa traciô que
que l'Helena ens ha fet esfumant-se.
Cantem la memria del vell Salomô,,
que va escriure aquella sentncia
d'antiga sapincia
que no hem d'oblidar
i que diu:

Quan la nit siga llarga, no t'enamores mai d'una cambrera.